

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput IX. Orationis definitio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

mentia aliarumque perfectionum Dei; tum nostra indigentia & infirmitas, juxta priorum considerationem definita devotionis. Ex priori namque consideratione excitatur dilectio; ex posteriori, nostri ante Deum humilitatio, sicut & exclusio superbiae ac praesumptionis, quae praecipuum est supernarum immisionum obitaculum. Utriusque necessitatem S. Thomas inculcat a. 3. sicut & Cajetanus ibidem dicens, quod *nec religiosi, nec religiosa, nec spiritualis nomine vocari potest, qui saltem semel in die ad ejusmodi se non transfert. Quomodo namque effectus absque causa, finis absque medio, insula & portus absque navigatione haberi nequit; sic nec religio absque frequentibus actibus suarum causarum, mediorum, ac vehicularum, nec devotio absque frequenti meditatione praedictorum.* Piae quippe devotionis affectiones in voluntate non excitantur absque piis considerationibus in intellectu: utpote qui faciem praefere debeat voluntati.

Pro effectibus devotionis videri potest S. Doctor a. 4. ubi duos assignat, spirituales utique laetitiam, ex divinae bonitatis consideratione conceptam; & quamdam secundum Deum tristitiam, ex infirmitatis nostrae, exilique à caelesti patria meditatione procedentem.

CAPUT IX.

Orationis definitio.

- 37 **O**Ratio quandoque latius, quandoque strictius accipitur. Latius, pro quocumque pio in Deum affectu, sive quacumque pia in Deum mentis elevatione, per laudem, gratiarum actionem, confessionem, &c. quo sensu semper orare dicitur, qui se, suaeque opera omnia pio mentis affectu, semper in Deum dirigit. Strictius accepta definitur à sancto Joanne Damasceno l. 3. de fid. c. 24. *petitio decentium à Deo.* A S. Basilio, homil. in Martyrem Julitam: *boni cuiuspiam petitio, quae ad Deum à piis effunditur.* Ab Augustino, seu alio Authore sermonis 73. in Append. sermon. Augustini: *ascensio anima de terrestribus ad caelestia, inquisitio supernorum, invisibilium desiderium, conjunctio Spiritui sancto.* Enarratione verò in Psal. 37. ab ipso Augustino definitur, *cordis desiderium, & gemitus ad Deum directus.* De quo ibi Psalmista: *Domine ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus, desiderium utique rerum salutarium, sive ad salutem aeternam conducentium.* Unde sine dubio actus est religionis: quia per orationem homo Deo reverentiam adhibet, in quantum scilicet ei se subicit, & proficitur orando, se eo indigere, sicut Authore suorum bonorum. S. Thomas q. 83. a. 3. in corp.
- 38 Duplex est oratio, interior scilicet, sive mentalis, & exterior, sive vocalis. De mentali scriptum est Psal. 18. *Meditatio cordis mei in conspectu tuo semper.* Psal. 26. *Tibi dixit cor meum, exquisivi te facies mea.* Et Psal. 38. *In meditatione mea exar-*

desceat ignis. Consistitque non in suspensione omnis actus, neque in sola receptione, aut statu passivo, ut volunt Quietista, nec in sola speculatione, solove amore; sed in actibus intellectus & voluntatis, ad Dei cultum honoremque relatis, divinarum scilicet rerum, nihilique nostri atque indigentiae consideratione, Dei amore, supernarum rerum desiderio, aliisque piis affectibus.

Supremus internae orationis gradus, contemplatio est, quae anima, supra terrena phantasmata elevata, absque vario multiplicium cogitationum discursu, simplici intuitu Deum & divina sibi proponens, in iisque mentis aciem defigens, casto ardentique amore Deum complectitur, in ipsoque unice delectatur. Unde à S. Augustino l. 12. contra Faust. c. 42. definitur, *sancta quadam ebrietas alienata mentis ab infra labentibus temporalibus, aeternam lucem sapientiae conueniens.*

Ad hunc gradum uno saltu ordinariè non pervenitur, sed sensim per varias divinarum illustrationum preparationes; nec ad eum pervenitur per solam vulgarem mandatorum divinarum observantiam, sed per varias animae purgationes, labores, penitencias, mortificationes, insigniumque virtutum exercitationes. Neque enim ad gradum illum pervenire solent nisi purgatae animae; quae posteaquam diuturnis penitenciae ac mortificationis exercitiis, naturae corruptae perturbationes & cupiditates subegerunt, propriamque voluntatem exuerunt, tandem fide, humilitate, charitate, & infirmitatis suae agnitione penetrata, & Spiritus sancti calore succenta, gustare incipiunt, & videre, quoniam suavis est Dominus. Dum enim in ejus amore coram se vilescunt, ad eumque intrare volunt, nec valent, eo denique supra se lucente, attendunt in se, inveniuntque se, suamque aegritudinem illius munditiae contemperi non posse. *Flere dulce habent* (inquit Augustinus l. 4. Trinit. c. 1.) *eumque deprecari, ut etiam atque etiam miseretur, donec exuant totam miseriam, & precari cum fiducia, jam accepto gratuito pignore salutis, per unicum Salvatorem hominis & illuminatorem. Animam ita agentem & dolentem scientia non inflat, quia charitas adificat. Praeposuit enim scientiam scientia, praeposuit scire infirmitatem suam, magis quam scire mundi mentia, fundamenta terrarum, & fastigia calorum. Et hanc apponendo scientiam, apposuit dolorem, dolorem peregrinationis suae, ex desiderio patriae suae, & Conditoris ejus beati Dei sui.*

Nec tales animae propterea cessant, vel cessare debent ab actibus christianarum virtutum; imò eas majori satagunt exercere studio ac levare. Nam, ut idem Augustinus ait l. 22. contra Faust. c. 4. *cum eò perventum fuerit, simul habebitur in hoc saeculo, non solum speciosa intelligentia, sed etiam laboriosa justitia. Quamlibet enim acutè sinceriterque cernatur à mortalibus incommutabile bonum, adhuc corpus, quod corrumpitur, aggravat animam, & deprimit*

terrena inhabitatio sensum multa cogitantem. Ad unum ergo tendendum, sed propter hoc multa ferenda sunt.

42 Unde iure meritissimo Innocentius XI. per suam Constitutionem, quæ incipit *Cælestis Pastor* anno 1687. sequentes damnavit Quieristarum propositiones. 1. Oportet hominem suas potentias annihilare. Et hæc est via interna. 2. Felle operari altivè, est Deum offendere, qui vult esse ipse solus agens. Et ideo opus est seipsum in Deum totum & totaliter derelinquere, & postea permanere velut corpus exanime. 3. Vota de aliquo faciendo, sunt perfectionis impedimenta. 4. Activitas naturalis est gratia inimica, impediuntque Dei operationes, & veram perfectionem: quia Deus operari vult in nobis. 5. Nihil operando, anima se annihilat, & ad suam principium redit, & ad suam originem, quæ est essentia Dei, in qua transformata remanet, ac divinizzata, & Deus tunc in seipso remanet: quia tunc non sunt amplius due res unite, sed una tantum. Et hæc ratione Deus vivit, & regnat in nobis, & anima seipsum annihilat in esse operativo. 7. Non debet anima cogitare, nec de premio, nec de punitione, nec de paradiso, nec de inferno, nec de morte, nec de aternitate. 12. Qui suum liberum arbitrium Deo donavit, de nulla re debet curam habere, nec de inferno, nec de paradiso, nec debet desiderium habere propria perfectionis, nec virtutum, nec propria sanctitatis, nec propria salutis, cuius spem pargare debet. 14. Qui divine voluntati resignatus est, non convenit, ut à Deo rem aliquam petat: quia petere est imperfectio, cum sit actus propria voluntatis, & electionis, & est velle quod divina voluntas nostra conformetur, & non quod nostra divina. Et illud Evangelii: Petite & accipietis, non est dictum à Christo pro animabus internis, que nolunt habere voluntatem. Imò huiusmodi anima eò pervenit, ut non possint à Deo rem aliquam petere. 15. Si aut non debent à Deo rem aliquam petere, na nec illi ob rem aliquam gratias agere debent: quia utrumque est actus propria voluntatis. 17. Traditio Deo libero arbitrio, & eidem relicta cura, & cognitione anima nostra, non est amplius habenda ratio tentationum, nec eis alia resistentia fieri debet, nisi negativa, nullâ adhibita industria; & si natura commoveatur, oportet finire ut commoveatur: quia est natura. 35. non convenit animabus huius via interna, quod faciant operationes, etiam virtuosas, ex propria electione & activitate. Alias non essent mortuæ. Nec debent elicere actus amoris erga B. Virginem, Sanctos, aut Humanitatem Christi: quia cum ista objecta sensibilia sint, talis est amor erga illa. 38. Crux voluntaria mortificationum, pondus grave est, & instructuosum, ideoque dimittenda. 39. Sanctiora opera, & penitentia, quas peregerunt Sancti, non sufficiunt ad removendam ab anima vel unicam adhesionem. Omitto alias non paucas ejusdem farinae, quas laudatus Pontifex Vaticani fulmine percussit, velut hereticas, suspectas, erroneas, scandala-

Tom. II.

tas, blasphemias, piarum aurium offensivas, temerarias, christiane disciplina relaxativas, & everivas respectivè.

Alienas profectò sunt ab ipsomet sanctæ contemplationis otio; in eo namque ab omni actione suspensa non est anima, utpote Deum cognoscens, amans, adorans, & coram infinita Majestate ipsius in suipius cognitione vilescens; quod non fit absque frequentissimis actibus cognitionis, amoris, adorationis, humilitatis, &c. uti nec absque aliis actibus, quos Author libri de interiori domo commemorat apud S. Bernardum, dicens, quòd ad sanctæ contemplationis apicem pervenitur potius intimâ compunctione, quàm profundâ investigatione; suspiriis, quàm argumentis; crebris lamentationibus, quàm copiosis argumentationibus; lachrymis, quàm sententiis; oratione, quàm lectione; gratiâ lachrymarum, quàm scientiâ literarum.

De oratione vocali Apostolus loquitur Hebr. 44 13. cum dicit: Per ipsum offeramus hostiam laudis Deo; id est fructum laborum consuetium nomini ejus. Et Apostolos ipsos Christus verbis orare docuit; non quòd verba necessaria sint ad indigentiam nostram Deo aperiendam; sed ob triplicem rationem. 1. ad excitandam per signa exteriora interiorem in nobis devotionem. 2. ut homo Deo serviat secundum totum quod ex Deo habet, mentem scilicet & corpus. 3. ut fervens animi affectus per exteriora signa innotescat, juxta illud Augustini epist. 130. aliàs 121. In ipsa fide, spe & charitate continuato desiderio semper oramus; sed ideo per certa intervalla horarum, & temporum etiam verbis rogamus Deum, ut illis rerum signis nos ipsos admoneamus, quantumque in hoc desiderio profecerimus nobismetipsis innotescamus, & ad hoc augendum nos ipsos acriter excitemus. Dignior enim sequetur effectus, quem ferventior precedit affectus.

CAPUT X.

Orationis necessitas.

Orationis nedum utilitatem, sed & necessitatem Salvator inculcat Matth. 6. cum dicit: Petite, & accipietis. Et cap. 27. Vigilate & orate, ut non intretis in tentationem. Et Luc. 18. Oportet semper orare, & non deficere. Unde & Apostolus Thesal. 5. Sine intermissione orate. Et 1. Timoth. 2. Volo viros orare in omni loco... similiter & mulieres, &c. Et beatus Papa Zosimus, atque ex ipso & post ipsum Cælestinus in epist. ad Galliarum Episcopos: Quod ergo tempus intervenit (inquit) quo ejus (divino) non egeamus auxilio? In omnibus igitur actibus, causisque, cogitationibus, motibus, adiutor & protector orandus est. Superbum est enim, ut quidquam sibi humana natura presumat, clamante Apostolo: Non est nobis colluctatio adversus carnem & sanguinem, sed contra principes & potestates æris huius, contra spiritualia nequitia in caelestibus.